

Žalm 44

Bože, na vlastní uši jsme slýchali vyprávění svých otců o činu,
který jsi vykonal za jejich dnů, za dnů dávných.
Pronárody jsi vyhnal svou rukou, je však jsi zasadil jako révu;
rozdrtils národy, je však jsi propustil na svobodu.
Nezmocnili se země svým mečem, vítězství jim nedobyla jejich paže,
nýbrž tvá pravice, tvoje paže, a světlo tvé tváře, neboť jsi v nich našel zalíbení.
Jenom ty jsi můj Král, Bože! Rozhodni, a Jákob bude spasen.
S tebou jsme nabrali na rohy své protivníky,
útočníky podupali jsme v tvém jménu.
Proto na svůj luk se nespolehám, ani meč mě nezachrání;
před protivníky jen tys nás spasil, a ty,
kdo nás nenáviděli, jsi zahanbil.
Po všechny dny byl Bůh naší chloubou,
tvému jménu chceme vzdávat chválu věčně.

Teď jsi však na nás zanevřel a musíme se stydět,
s našimi zástupy do boje nevycházíš.
Před protivníkem nás nutíš ustupovat, oloupili nás ti,
kdo nás nenávidí. Vydáváš nás jako ovce na porážku,
rozptýlils nás mezi pronárody.
Lacino jsi prodal svůj lid, žádný zisk jsi z toho neměl.
Dovoluješ sousedům nás tupit,
svému okolí jsme pro smích, pro pošklebky.

Pronárodům učinils nás pořekadlem, národy nad námi potřásají hlavou.
Neustále mám před sebou svoje zostuzení, tváře mi pokrývá hanba,
když slyším, jak se utrhač rouhá, když mě souží mstivost nepřítele.
To všechno nás postihlo, ač na tebe jsme nezapomínali,
nezradili jsme tvou smlouvu.

Naše srdce se neodklonilo jinam, naše kroky neodbočily z tvé stezky,
i když jsi nás deptal v kraji draků, když jsi nás zahalil v šero smrti.

Kdybychom na jméno svého Boha zapomněli,
k bohu cizímu své ruce rozepjali,
což by to Bůh neodhalil? Zná přece tajnosti srdce.
Kvůli tobě jsme vražděni denně, mají nás za ovce na zabití.

Vzbud' se, proč spíš, Panovníku?
Procitni a nezanevři na nás provždy! Proč skrýváš svou tvář?
Proč na naše pokoření, na náš útisk zapomínáš?
Naše duše leží v prachu, naše hrud' je přitíštěna k zemi.
Na pomoc nám povstaň, vykup nás pro svoje milosrdenství!